

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูต่อสมรรถนะการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาของรัฐจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูต่อสมรรถนะการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาของรัฐจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 7 ด้าน ได้แก่ 1. การวางแผนงานวิชาการ 2. การบริหารงานวิชาการ 3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 4. การพัฒนาและส่งเสริมทางด้านวิชาการ 5. การวัดผลและประเมินผลการเรียนและงานทะเบียนนักเรียน 6. การแนะแนวการศึกษา 7. การประเมินผลการดำเนินงานวิชาการ

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูต่อสมรรถนะการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาของรัฐจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามระดับชั้นที่สอน ประสบการณ์ในการสอนของครูผู้สอน และประสบการณ์ในการบริหารของผู้บริหารสถานศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ ครูผู้สอนจากสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาของรัฐ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสำเร็จรูป ด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์เนื้อหาและทดสอบความแตกต่างโดยใช้การทดสอบ ค่าที่

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูต่อสมรรถนะการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาของรัฐ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สรุปผลการวิจัยดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นครูผู้สอนในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาของรัฐ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์พบว่าครูผู้สอนมีประสบการณ์สอน 5 ปีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 80.53 ประสบการณ์บริหารของผู้บริหาร 5 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 92.03

2. ความคิดเห็นของครูต่อสมรรถนะการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน คือ ด้านการวางแผนงานวิชาการ ด้าน

การบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการพัฒนาและส่งเสริมทางด้าน
วิชาการ ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนและงานทะเบียนนักเรียน ด้านการแนะแนว
การศึกษา ด้านการประเมินผลการดำเนินงานวิชาการอยู่ในระดับมากทุกด้าน

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์สอนต่างกันต่อสมรรถนะใน
การบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาโดยภาพรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ 0.5 ในด้านการวางแผนงานวิชาการซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 และไม่มี
ความแตกต่าง 6 ข้อ คือด้านการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้าน
การพัฒนาและส่งเสริมทางด้านวิชาการ ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนและงานทะเบียน
นักเรียน ด้านการแนะแนวการศึกษาและด้านการประเมินผลการดำเนินงานวิชาการ

ครูที่มีผู้บริหารสถานศึกษามีประสบการณ์การทำงานต่างกันมีความเห็นต่อสมรรถนะ
ในการบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาทั้งโดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ มีข้อค้นพบจากการวิจัยที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความคิดเห็นของครูต่อสมรรถนะการบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาระดับ
มัธยมศึกษาของรัฐจังหวัดประจวบคีรีขันธ์โดยภาพรวมทั้ง 7 ด้าน คือ ด้านการวางแผนงานวิชาการ
ด้านการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการพัฒนาและส่งเสริม
ทางด้านวิชาการ ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนและงานทะเบียนนักเรียน ด้านการแนะแนว
การศึกษาและด้านการประเมินผลการดำเนินงานวิชาการ

ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นของครูต่อสมรรถนะการบริหารวิชาการของผู้บริหาร
สถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาของรัฐจังหวัดประจวบคีรีขันธ์อยู่ในระดับมากทุกด้านโดยเรียงลำดับ
ดังนี้ ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนและงานทะเบียนนักเรียน ด้านการวางแผนงานวิชาการ
ด้านการแนะแนวการศึกษา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการบริหารงานวิชาการ ซึ่ง
ด้านการประเมินผลการดำเนินงานวิชาการและด้านการพัฒนาและส่งเสริมทางด้านวิชาการ เป็นไป
ในทางเดียวกันกับงานวิจัยของ อรวรรณ น้อยมุข (2550, บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความ
คิดเห็นของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีต่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนท่าแซะ
รัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชุมพร เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของครูที่มีต่อ
การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนท่าแซะรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชุมพร เขต 1

ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดผลประเมินผล และด้านการนิเทศน์การสอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

สำหรับผลการศึกษาคำเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อสมรรถนะการบริหารวิชาการ ทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนงานวิชาการ ด้านการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการพัฒนาและส่งเสริมทางวิชาการ ด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนและงานทะเบียนวัดผล ด้านการแนะแนวการศึกษา ด้านการประเมินผลการดำเนินงานวิชาการ สามารถอภิปรายผลในรายละเอียดแต่ละด้านที่ค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้ดังนี้

1.1 ด้านการวางแผนงานวิชาการ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดมีค่าเฉลี่ยที่ 3.82 มีการติดตามประเมินผลและนำผลการประเมินไปปรับปรุงและพัฒนางานวิชาการเหตุที่ต่ำเพราะผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญของการจัดระบบการติดตามประเมินผลด้านการวางแผน ขาดบุคลากรในการดำเนินงาน ไม่มีระบบการติดตามประเมินผลอย่างชัดเจน ไม่มีผู้รับผิดชอบหลักในการดำเนินงานทำให้การดำเนินงานขาดความต่อเนื่องจึงไม่สามารถนำผลการประเมินไปปรับปรุงและพัฒนางานวิชาการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พันธ์ดา อุสุชาวุฒ (2550, หน้า 1) พบว่า บทบาทในการบริหารหลักสูตรสถานศึกษา ภารกิจที่ 3 การวางแผนการบริหารหลักสูตรอยู่ในระดับมาก การวางแผนงานทางด้านวิชาการชัดเจน เป็นรูปธรรม มีการนำคอมพิวเตอร์มาช่วยในการสร้างงาน จัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ และสามารถดำเนินการตามแผนงานที่วางไว้ได้อย่างครบถ้วนรวมทั้งมีการกำกับติดตามงานอย่างสม่ำเสมอ โดยใช้การระดมพลังสมองก่อนการเริ่มดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน

1.2 ด้านการบริหารงานวิชาการ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดมีค่าเฉลี่ยที่ 3.53 มีการประเมินและปรับปรุงการจัดกลุ่มการเรียนเหตุที่ต่ำเพราะผู้บริหารขาดการรับฟังปัญหาในการดำเนินการขาดการหารือ การประชุม การอภิปรายเพื่อแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหา และการดำเนินการให้เป็นที่เข้าใจและถูกต้องตรงกันนอกจากนี้ยังไม่เปิดโอกาสให้คณะกรรมการทุกท่านได้มีโอกาสเข้ารับการปรึกษาหารือได้ตลอดเวลา ประเด็นสำคัญ ขาดการสังเกตกระบวนการในการทำงานของคณะกรรมการอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่องเมื่อพบปัญหาที่อาจมีผลกระทบต่อฝ่ายวิชาการในระยะยาวจะรีบเข้าดำเนินการนิเทศผู้รับผิดชอบทันทีและติดตามผลการปรับปรุงกระบวนการอย่างต่อเนื่อง การมอบหมายภาระงานเป็นไปอย่างรัดกุม และขาดการสร้างแบบประเมินเพื่อศึกษาความรู้ ความสามารถ ความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครองนักเรียนเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการจัดกลุ่มการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ขาดการส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรภายในฝ่ายวิชาการได้ใช้คอมพิวเตอร์ในการทำงานทุกงานภายในฝ่าย โดยมีผู้ช่วยผู้อำนวยการให้การนิเทศด้วยตนเองทุกรายตามโปรแกรมที่เหมาะสมกับการพัฒนาภาระงานของแต่ละคน รวมทั้งขาดการแนะนำวิธีการจัดเก็บข้อมูลทางคอมพิวเตอร์อย่างเป็นระบบ เพื่อความสะดวกในการใช้และค้นหาแทนกันได้ตลอดเวลา

สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมชาย คำปลิว (2549, หน้า 9) ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทการบริหารงานวิชาการอยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดมีค่าเฉลี่ยที่ 3.46 การนำผลการวิเคราะห์มาปรับปรุงการสอนซ่อมเสริม เหตุที่ต่ำเพราะผู้บริหารไม่ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนที่มีการปรับปรุงรูปแบบของการนิเทศแผนการจัดการเรียนรู้ การจัดอบรมประชุมเชิงปฏิบัติการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ขาดกระบวนการติดตามและประเมินผลการสร้างแรงจูงใจในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้และการส่งเสริมการปรับปรุงพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวรรณ วรณโกวิท (2545, หน้า 1) พบว่า บทบาทการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนด้านการพัฒนาการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก

1.4 ด้านการพัฒนาและส่งเสริมทางวิชาการ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดมีค่าเฉลี่ยที่ 3.48 นักเรียนมีส่วนร่วมในการคิดวางแผนปฏิบัติและการแก้ปัญหาในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ เหตุที่ต่ำเพราะผู้บริหารขาดการคิดวางแผนพัฒนาและส่งเสริมทางวิชาการในหลักสูตรสถานศึกษา โดยยึดหลักสูตรแกนกลางโดยไม่คำนึงถึงความต้องการของนักเรียนในกำหนดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ในการจัดทำหลักสูตรจะต้องเกิดจากความร่วมมือของบุคคลหลายฝ่ายไม่ว่าจะเป็นผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้เรียน คนในชุมชนท้องถิ่นตลอดจนผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพต่างๆ เพื่อสำรวจความต้องการของครอบครัวและชุมชนเพื่อนำไปแก้ปัญหาคงคนและท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพียรพันธ์ กิจพาณิชย์เจริญ (2552, บทคัดย่อ) พบว่าสมรรถนะการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาด้านการส่งเสริมให้มีการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ในระดับมาก

1.5 ด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนและงานทะเบียนวัดผล ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดมีค่าเฉลี่ยที่ 3.70 มีการวิเคราะห์และปรับปรุงเครื่องมือในการวัดผลครบทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ เหตุที่ต่ำเพราะผู้บริหารขาดบุคลากรในการดำเนินงานโดยตรงและขาดการนิเทศการดำเนินงานด้านบุคลากรทางการวัดและประเมินผลในการพัฒนางานตามระเบียบการวัดและประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมชาย คำปลิว (2549, บทคัดย่อ) ศึกษาบทบาทการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษา อำเภอรายไสล จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาตามภาระงานการบริหารงานวิชาการด้านการวัดผลและประเมินผลและการเทียบโอนการเรียนรู้ในระดับมาก

1.6 ด้านการแนะแนวการศึกษา ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดมีค่าเฉลี่ยที่ 3.75 มีการติดตามและประเมินผลการจัดการระบบและกระบวนการแนะแนวการศึกษาในโรงเรียน เหตุที่ต่ำเพราะ

ผู้บริหารขาดการจัดระบบการแนะแนวการศึกษาอย่างจริงจัง ไม่มีครูแนะแนวโดยตรงเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการดำเนินงานแต่เป็นการแนะแนวโดยครูประจำชั้นซึ่งทำให้การดำเนินการประเมินไม่ได้ข้อมูลที่เป็นจริงไม่สามารถนำมาปรับปรุงและพัฒนางานแนะแนวการศึกษาใกล้เคียงกับงานวิจัยของ ชัยรัตน์ ล้าฤทธิ์ (2550, บทคัดย่อ) ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาในเครือข่ายนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า สภาพการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาในเครือข่ายนครราชสีมาด้านการแนะแนวการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง

1.7 ด้านการประเมินผลการดำเนินงานวิชาการข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดมีค่าเฉลี่ยที่ 3.46 การนำผลการวิเคราะห์หามาปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงานวิชาการ เหตุที่ต่ำเพราะผู้บริหารขาดการประเมินผล งานทางวิชาการ ไม่มีการสร้างแบบประเมินเพื่อปรับปรุงพัฒนางานฝ่ายวิชาการมีการรายงานผลและปรับปรุงเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง ขาดการนิเทศ กำกับ ติดตามในรูปแบบของ คณะกรรมการ และขาดการเข้าที่ประชุมเพื่อระดมพลังสมอง และอภิปรายเพื่อหาข้อสรุปที่เหมาะสมในการดำเนินการต่อไป ควรมีการนิเทศงานด้านวิชาการอย่างต่อเนื่อง และนิเทศเจาะลึก เฉพาะงานที่ยังพบปัญหาอยู่ ควรณรงค์ให้พนักงานครูทุกคนตระหนัก และเห็นความสำคัญของการพัฒนา เช่น พฤติกรรมการสอน ผลการประเมินบุคลากร การรับทราบข้อมูล สถิติ การดำเนินการต่างๆ เพื่อแสวงหาวิธีในการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป โรงเรียนควรจัดให้มีการพัฒนาด้วยการนิเทศเชิงระบบคุณภาพทุกๆ ฝ่ายโรงเรียนจะได้ปฏิรูประบบการทำงานไปพร้อมกันทุกๆ ด้านซึ่งใกล้เคียงกับงานวิจัยของ สำเนา เลียบมา (2551, บทคัดย่อ) ศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนประจักษ์โดยใช้รูปแบบการบริหารแบบ 4 ดี พบว่า ความคิดเห็นของครูต่อผลการบริหารงานวิชาการตามกรอบงานวิชาการ การพัฒนาหลักสูตร การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การนิเทศการศึกษา การแนะแนวการศึกษา การพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา การส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการแก่ชุมชน การประสานความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาอื่น และการส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาการแก่บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นที่จัดการศึกษา อยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบสมรรถนะการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา ทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนงานวิชาการ ด้านการบริหารงานวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการพัฒนาและส่งเสริมทางวิชาการ ด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนและงานทะเบียนวัดผล ด้านการแนะแนวการศึกษา ด้านการประเมินผลการดำเนินงานวิชาการสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันมีความเห็นต่อสมรรถนะในการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาแตกต่างกันด้านการวางแผนงานวิชาการ และเมื่อพิจารณารายด้าน

อื่นๆ ที่เหลือทุกด้านโดยภาพรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 5 ปี และ 5 ปีขึ้นไป มีความตื่นตัวในพัฒนาตนเองอย่างจริงจังในช่วงระยะเวลาที่พระราชบัญญัติทางการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มีผลบังคับใช้ ดังนั้น ถึงแม้จะปฏิบัติเกินกว่า 5 ปีขึ้นไป แต่ก็เริ่มพัฒนาตนเองอย่างจริงจังในช่วงระยะเวลาเดียวกัน จึงส่งผลให้ทุกคนรับรู้สมรรถนะการบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาไม่แตกต่างกัน และเห็นว่าผู้บริหารมีภาวะผู้นำและมีความสามารถในการบริหารจัดการสถานศึกษามีการจัดโครงสร้างและการบริหารงานอย่างเป็นระบบ สถานศึกษามีการจัดกิจกรรมและการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ได้กำหนดมาตรฐานการศึกษา ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมินคุณภาพภายนอกในรอบที่สอง (พ.ศ.2549-2553) ใช้สำหรับประเมินผู้บริหาร คือ มาตรฐานที่ 10. ผู้บริหารมีภาวะผู้นำและมีความสามารถในการบริหารจัดการ มาตรฐานที่ 11. สถานศึกษามีการจัดองค์กรโครงสร้างและการบริหารงานอย่างเป็นระบบ มาตรฐานที่ 12. สถานศึกษามีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.2 ครูที่มีผู้บริหารสถานศึกษาประสบการณ์การบริหารวิชาการต่างกัน มีความเห็นต่อสมรรถนะในการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และไม่สอดคล้องกับทฤษฎีของ Bass (1985, p.110) ควินและฮอลล์ (Bass, 1985, pp.110-112 citing Quinn & Hall, 1983, pp.36-37) ที่กล่าวว่า การใช้ประสบการณ์ผู้นำจะแก้ปัญหาโดยอาศัยข้อมูลจากประสบการณ์แก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน และจะใช้ข้อมูลจำนวนมากเพื่อให้ได้คำตอบที่ดีที่สุดในการปรับปรุงความมั่นคง ความปลอดภัย และเน้นการอยู่รอดโดยเน้นการอยู่รอดโดยใช้ประสบการณ์ในการแก้ปัญหาและมุ่งเน้นความเป็นเลิศทางการบริหาร และสอดคล้องกับ (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, 2545, หน้า 24-26) ซึ่งกำหนดโครงสร้างสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประกอบด้วยกลุ่มส่งเสริมประสิทธิภาพการจัดการศึกษา เป็นหน่วยงานที่สร้างความเข้มแข็งในการบริหารวิชาการให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ อันจะนำไปสู่คุณภาพการศึกษา บุคลากรในกลุ่มส่งเสริมประสิทธิภาพการจัดการศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการ

ดังนั้นการที่ผู้บริหารมีสมรรถนะการบริหารงานวิชาการ มีความรู้ความสามารถ และเข้าใจการบริหารงานด้านวิชาการเป็นอย่างดี ย่อมส่งผลต่อการบริหารจัดการเรียนรู้ การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การนิเทศการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา และการส่งเสริมให้มีการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ สามารถเป็นพื้นฐานที่ดีและส่งผลต่อคุณภาพในระดับสูงต่อไป ทำให้การดำเนินงานในโรงเรียนเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1.1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาควรกำหนดนโยบายพัฒนาอบรมเสริมความรู้ให้ผู้บริหารสถานศึกษาที่มีประสบการณ์การบริหารต่ำกว่า 5 ปีได้รับการพัฒนาด้านการบริหารงานวิชาการที่เหมาะสมอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาสมรรถนะการบริหารวิชาการของตนเองให้มากขึ้น เพราะจะทำให้ผู้บริหารสถานศึกษาสามารถพัฒนาโรงเรียนให้บรรลุเป้าหมายของสถานศึกษาได้อย่างแท้จริง

1.2 ผู้บริหารสถานศึกษาควรพัฒนาสมรรถนะด้านการส่งเสริมให้มีการประเมินผลการดำเนินงานในทุกๆด้านเพื่อนำผลการประเมินมาพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา โดยอาจส่งครูเข้ารับการศึกษาอบรมหรือเชิญวิทยากรมาให้ความรู้แนะนำแนวปฏิบัติและจัดทำโครงการหรือแผนปฏิบัติงานประจำปี กำหนดตัวบุคคลให้ชัดเจนและดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาสมรรถนะการบริหารงานด้านวิชาการของผู้บริหารในทรรณะของโรงเรียนผู้ปกครอง และกรรมการสถานศึกษา

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะการบริหารด้านวิชาการของผู้บริหาร ได้แก่ นโยบายด้านการที่เกี่ยข้องกับการจัดการศึกษา บุคลิกภาพของผู้บริหาร เป็นต้น